

Şehit Muhammed Noyon

Doğum tarihi:	5 Nisan, 1998
Şehadet tarihi:	9 Ağustos, 2024
Bölge:	Barishal
İlçe:	ভোলা

Kısa Biyografi

Meslek: Dantel işlemecisi (El işi süsleme ustası)

Şehadet Yeri: Supermax Healthcare Limited, Dhanmondi, Dhaka

Şehitlik Olayı ve Detayları

Şehidin Hayatı

"Emekçi bir genç, kanıyla kanıtladı ki;
tarihi yalnız siyasetçiler yazmaz."

Noyon ismi kulağa sanki sakın bir suyun yankısı gibi geliyor,
oysa gerçekte o, fırtınanın bitmeyen gürültüsüydü.

Bhola topraklarında, alın teriyle yoğrulmuş bir evde doğdu.

Babası Nurul İslam hâlâ Dakka sokaklarında, terle ıslanmış dar yollarda,
rıkşasının pedallarına kuvvet basarak savaş veriyor;

o savaş durmaz ne güneşte, ne yağmurda, ne de polisin düdüğünde.

Annesi Momtaz Begüm, bir ev kadını;

hayatının çevresinde yalnızca bir sari'nin ucu,

mutfağın tencereleri ve oğluna duyduğu gizli bir gurur vardı.

Noyon yüksek makamlı bir memur değildi,

siyasi bir kimliği yoktu, adı hiçbir pankartta, bildiride yer almadı.

Ama yine de tarih onu, kendi manşetine taşıdı.

Noyon bir hazır giyim işçisiydi,

New Market ile Gausia Market arasındaki karanlık sokaklarda

dükkândan dükkâna çalışarak hayatını kazanan o milyonlardan biriydi.

Bir fincan çayın bile düşünceye sebep olduğu zamanlarda

onun hayali şuydu:

"Kızımı okula göndereceğim."

Eşi Arju Begüm'ün gözlerinde bir küçük ev ümidi vardı —

ayrı bir mutfak olacaktı, penceresinden biraz rüzgar geçecekti.

Noyon düşünürdü:

"Bir gün bu şehirde ben de birine adres verebileceğim:

'Noyon, şu numaralı ev, şu sokakta...'"

Evinde o hayallerin bir ışığı vardı,

ama kazanç sağlayan tek el, sadece Noyon'un elleriydi.

Kardeşleri Hasnain ve Mohsin ona bakardı,

tıpkı kurumuş toprağın ilk yağmur damlasını beklemesi gibi.

Noyon, o ilk damlaydı — hayat susuzluğuna umut veren.

Temmuz devriminin o çalkantılı günlerinde
Noyon sokakta değildi, hiçbir yürüyüşte yer almadı.
Ama yine de kurşun ona isabet etti.
Geriye dönüp baktığınızda onu bir sahnede ya da mikrofonda göremezsiniz;
onun durduğu yer, bir dükkânın köşesi, iş aradığı bir an...
Ve tam da o iş arama anında geldi kurşun,
devletin nihai küçümsemesiyle.
Sanki diyordu:
“Senin hayatının bir değeri yok.”
Ama işte, tam da bu küçümseme tarihsel bir bumeranga dönüştü.
Hiçbir yürüyüşte olmayan Noyon’un kanı, bugün yürüyüşlerin bayrağı oldu.
Cenazesini hiçbir devrimci slogan omuzlamadı,
ama toprak ona bugün bir şehidin mezarını verdi.
Onun öldüğünü değil, yaşadığını şimdi anlıyoruz —
eşinin sessiz gözyaşlarında,
kızının tanımadığı okul çantasında,
babasının hâlâ çevirdiği rikşa tekerleğinde.
Noyon, ismi duyulmayan bir Bangladeşliydi.
Adını kimse telaffuz etmezdi.
Bugün onun adı ne haberlerde,
ne bir anıtta var.
Ama Bangla halk ayaklanmasının mürekkebi artık onun kanıyla kırmızı.
Noyon şimdi mezarın içinde sessizce yatıyor.
Ama bu sessizlik, bizim kan basıncımızı yükseltiyor.
Onun hikâyesi daha bitmedi.
Çünkü onu ölümünden sonra tanıyan bir millet,
kolay kolay unutamaz.
Noyon’un kimliği artık bir sorudur:
“Bu ülkede ayakta durmak, sadece ölümü mü beklemek demektir?”

Hareketin Arka Planı

2024’ün Temmuz ve Ağustos ayları, Bangladeş’in kanlı takvimine alev gibi düştü. Zamanında sessiz olan kampüsler, ümitsiz kantinler ve sessiz kütüphaneler, hepsi sokaklara, sloganlara, boğuk haykırıslara dönüştü. Başlangıçta kota sisteminin reformu talepleri, karanlık zeminde filizlenen ufak bir protesto tomurcuğuydu. Ancak devletin suskun kibri ve polis şiddeti, bu tomurcuğu bir çiçek değil, bir kan fıskiyesine dönüştürdü.

İşsiz gençlerin hor görülmesi, “oy” vaatleriyle kandırılmaları, zorla kayıplar, gözetimler ve baskıların uzun soluklu korku salması, halkın sinirlerini birden kopardı. Çürümüş ama hâlâ sağlam kabuklu bir tek adam rejimine karşı bu kuşak ayağa kalktı. Kitaplarını elden bırakıp posterleri tuttular; kalemin mürekkebi, gözyaşına ve boğazda düğümlenen bir çığlığa dönüştü. Halkın havasında artık sadece toz değil, barut kokusu da vardı. Başta az kişi çıkarken, zamanla herkes anladı ki bu sadece kota için değil, hayatta kalmak, nefes almak için yapılan bir haykırıştı.

Noyon gibi pek çok kişi yürüyüşte değildi ama yine de oradaydı.

O, 5 Ağustos gecesi saat 12’den sonra Yeni Lalbagh karakolu yakınları, Durrani Köprüsü civarındaydı. Etraf korku doluydu. Gökyüzünde helikopter sesi, uzakta alevler. O hiçbir slogan atmadı, hiçbir aracı yakmadı, sadece durdu. Belki düşünüyordu ki: “Bunları unutmayacağım, bir gün kızımın yanına gelip söyleyeceğim;

burada insanlık adına durduk.” Ama tarih onu sahnesine çekti; bir kurşun gelip göğsüne tarihin izini kazıdı.

Şehitliğin Acı Hikayesi

9 Ağustos, saat 17:30'da Dhanmondi'deki özel bir hastanede Noyon şehit oldu.

Hayatı boyunca başkası için dik durmuş emekçi bir delikanlı idi. Bu kez — farkında olmadan bile olsa — ülkesinin geleceği için durmuştu. Ama faşizmin gözünde durmak bile suçtur. Bu ülkede yanlış zamanda, yanlış yerde doğmak, göğsünün ortasına kurşun almak demektir.

Noyon siyasi bir figür değildi, adı ne posterde ne pankartta yer alıyordu. Ama bedeni bir özgürlük hareketinin başlangıcını yazıyordu. Devlet onu tanımadı, bilmedi, dokunmadı. Ama biz biliyoruz; o gece ve hastanenin tozu, devlet karşısında duran bir insanın son tanıdığıydı.

Bu hareket Noyon'u doğurmadı ama onun ölümü harekete yeni bir isim, yeni bir yüz, kana yazılmış bir gerçek kazandırdı. Bugün Temmuz Devrimi'ni anarken, Noyon'un ayakta durduğu o an bizim için sessiz, kararlı, devrimci bir tutumun sembolüdür.

Ailenin Durumu ve Talepleri

Noyon'un ölümünden sonra sadece birkaç kişi ağlamadı; onunla birlikte duvarda asılı eski bir Panjabi kıyafet, yemek masasında sonsuza dek boş kalan bir tabak ve ikinci katın balkonunda güneş gören bir çift yırtık terlik de ağladı. Şehit Noyon'un ölümü o kadar sessizdi ki kimsenin kulağına ulaşmadı, ancak o kadar derindi ki,

bir bütün ailenin sesini sonsuza dek titretmiş oldu. Babası, hala Azimpur'dan Banani'ye rikşa süren, yorgun ayaklarıyla pedal çevirirken kendi kendine düşünür: “Benim bir oğlum vardı, şimdi orada boş bir yer var.”

Noyon her gece babasının yanında oturup çay içerdi, şimdi ise o yerde sadece sessizlik hüküm sürüyor.

Eşi Arzu Begüm, boynunda artık sindur yok, her sabah insan evlerine iş aramaya gider. Ancak yalnız kadın, yalnız hayat, yalnız mücadele toplumun görmezden gelmesini beraberinde getiriyor. Empati göstermesi gerekenler ise bugünlerde toplantı yoğunluğuna gömülmüş durumda. Ne herhangi bir parti, ne bir örgüt, ne de bir lider gelip demedi ki: “Acını anlıyoruz.” Neden? Çünkü Noyon'un yüzü hiçbir afişte yoktu. Çünkü Noyon herhangi bir “ön cephe savaşı” değildi. O sadece ayakta duran bir insandı, ne slogan attı ne sopa tuttu, ama yine de öldü. Ve bu ölüm gösteriyor ki, bazen sadece ayakta durmak bile suç sayılıyor.

Büyük kızı Ayesha, henüz çocuk, sadece babasının bir gün gittiğini ve geri dönmediğini biliyor. Mezarlığa gidip durup soruyor: “Baba, neden kalkmıyorsun?” Bu soruya hiçbir cevap yok, devlet de yanıt vermiyor. Kardeşi Hasnain titrek sesiyle diyor ki: “Çok acı içindeyiz, sadece yiyip içiyoruz, gerisi öldü.” Bir ailenin tüm hayalleri devletin sessizliğinde adeta yok oldu.

Bu aile devletten acizlik dilenmiyor, onlar adalet istiyor, haklarını istiyor, hakkını talep ediyorlar. İlk olarak, aile için belirlenmiş düzenli aylık maaş başlatılsın, böylece en azından asgari geçim sağlanmış olsun.

İkinci olarak, Ayesha'nın eğitimi devlet tarafından üstlenilsin, çünkü o şehidin kanının mirasçısıdır.

Üçüncü olarak, kardeş Hasnain ve diğer aile üyeleri için istihdam sağlansın ki dilenmek zorunda kalmasinlar, çalışarak yaşayabilsinler.

Son olarak, onlar için kalıcı bir konut temin edilsin, çünkü sadece duvarın gölgesiyle ev olunmaz; güvenlik, saygı ve gelecek garantisi gerekir. Noyon hayatı boyunca tek bir talepte bulunmamıştı, ama ölümü devlete şu soruyu yöneltti: “Gözlerin sadece arkasında bayrak olanlara mı döner?” Eğer Noyon'un ölümünü sessizce unutursak, sadece onu değil, insanlığımızı da gömmüş oluruz. Bu ailenin yanında durmak demek, kendi yaşayan insanlığımızı uyandırmak demektir.

Şehit Tanıtımı Kısaca

Şehidin tam adı: Muhammed Noyon

Doğum tarihi: 05-04-1998

Meslek veya unvan: Sahtecilik işi yapıyordu

Babanın adı: Muhammed Nurul Islam

Babanın yaşı: 61
Babanın mesleği: Rikşa sürücüsü
Annenin adı: Momtaz Begüm
Annenin yaşı: 56
Annenin mesleği: Ev hanımı
Ailedeki mevcut üye sayısı: 5 kişi (baba, anne, bir kız ve iki erkek kardeş)
Çocuklar: Bir kız
Eşi: Arzu Begüm
Kalıcı adres: Köy: Mulaipattan, Mahalle No: 09, Posta: Munsirhat
Alt bölge: Borhanuddin, İlçe: Bhola
Mevcut adres: Kamrangirchar, Dakka
Olay yeri: Lalbagh Polis Karakolu yanında Durarani Köprüsü, Dakka, Bangladeş
Saldıran: Polis
Ölüm nedeni: "Cinayet" ve "Silah yarası" olarak belirtilmiştir
Yaralanma zamanı: 05 Ağustos 2024, gece 12:00
Ölüm tarihi, saati, yeri: 09 Ağustos 2024, öğleden sonra 5:30; Supermax Healthcare Limited, Dhanmondi, Dakka
Şehidin mezar yeri: Hafız İbrahim Koleji Camii yanındaki mezarlık, Bhola

Kuran-ı Kerim Ayeti

Allah'ın kendilerine verdiği nimetlerle sevinirler. (Âl-i İmrân 3:170)

Hadis-i Şerif

Şehitlerin ruhları yeşil kuşların gövdesindedir. (Sahih Muslim 1887)

Dua sayısı: 0

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi

